

ಹೀಗೆ ಕವಿಪರಮೇಶ್ವರ-ಜಿನಸೇನಾಚಾರ್ಯರ ಪರಂಪರೆಯಿಂದ ಬಂದ ಅದಿನಾಥಚರಿತ್ರೆಯನ್ನೇ ಪಂಪನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ, ಮತ್ತು ಜಿನಸೇನಾಚಾರ್ಯರ ಪೂರ್ವಪುರಾಣವನ್ನು ಚಾಚೂ ಕಪ್ಪದೆ ಅನುಸರಿಸಿದ್ದಾನೆ. “ಜಿನಸೇನರ ಪುರಾಣದ ಆಧಾರದಿಂದ ಈ ಗ್ರಂಥವು ಹುಟ್ಟಿದ ಹಾಗೆ ತಿಳಿಯಬರುವುದಿಲ್ಲ” ಎಂದು ದಿ. ಎಸ್. ಜಿ. ನರಸಿಂಹಾಚಾರ್ಯರು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಟ್ಟಿದ್ದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ‘ಈ ಕಥೆ ಹಿಂದೆ ಪುರುಷೋತ್ತಮಾದಿನೇಂದ್ರರು ಗಣಧರರು ಇವರ ಪರಂಪರೆಯಿಂದ ವೀರಸೇನಜಿನಸೇನಾಚಾರ್ಯಪರ್ಯಂತವಾಗಿ ಉಪದೇಶಕ್ರಮದಿಂದ ಬಂದಿತೆಂದು ಈ ಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದೆ’ ಎಂದು ಉಲ್ಲೇಖಿಸಿಯೂ ವೇಳೆಗಿನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಅವರು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದು ಅಸಮಂಜಸ. ಇಷ್ಟಕ್ಕೆ ನಿಲ್ಲದೆ “ವಿಕ್ರಮಾರ್ಜುನವಿಜಯದಲ್ಲಿ (೧೪-೬೨) ‘ಸತ್ಯವಿನ್ಯಾಸಸಮಾಗಮಾನ್ವಿತಮನಾದಿಪುರಾಣಮನೆಯ್ವಿ ಪೇಷು ವಾಕ್ಯೈಃ ಸುಭಗಂ ಪುರಾಣಕವಿ’ಯೆಂದು ಹೇಳಿಕೊಂಡಿರುವುದರಿಂದ ವ್ಯಾಸನೇಂಬ ಕವಿಯ ಗ್ರಂಥದ ಆಧಾರದ ವೇಳೆ ವಿಂಚಿತವಾದಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ,” ಎಂದೂ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಇಲ್ಲಿ ‘ಸತ್ಯವಿನ್ಯಾಸಸಮಾಗಮಾನ್ವಿತಮನಾದಿಪುರಾಣಮಂ’ ಎಂಬ ಸಮಸ್ತ ಪದಕ್ಕೆ ಅರ್ಥ ಮಾಡುವಲ್ಲಿ ಆಚಾರ್ಯರು ಎಡಹಿಂದೆ ತೋರುತ್ತದೆ. ‘ಸತ್ಯವಿನ್ಯಾಸಸಮಾಗಮಾನ್ವಿತ’ ಪದದಿಂದ ಆ ಕವಿನ್ಯಾಸಮಂ ಪದನ ಸಮಕಾಲೀನನೂ ಮಿತ್ರನೂ ಆಗಿದ್ದನೆಂದು ಸೂಚಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಅದಿ ಪುರಾಣವನ್ನು ಬರೆಯುವಲ್ಲಿ ಪಂಪನಿಗೆ ಆತನ ಸಹಾಯವಾಗಿರಬಹುದು, ಇಷ್ಟೇ. ಪಂಪನು ಜಿನಸೇನಾಚಾರ್ಯರನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿದ್ದಾನೆಂಬ ನಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯವು ಕಥೆಯ ಮೂಲಕವಂತೂ ಸರಿಯೇ. ಇದನ್ನು ಮಿಕ್ಕ ಭಾಷಾಸರಣಿ ಉಪಮೆ-ವರ್ಣನೆಗಳಿಂದಲೂ ಅದು ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಹೋಲಿಕೆಯನ್ನು ತೋರಿಸುವ ಭಾಗಗಳನ್ನು ಮುಂದೆ ಕೊಡಲಾಗಿದೆ.

ಕವಿಪ್ರಶಸ್ತಿ—

ಕಾವ್ಯ ಬೀಜವು ಮೊಳಕು, ಚಿಗುತು, ಬೆಳೆದು, ಮರವಾಗಿ, ಹೊಬಿಟ್ಟು, ಕಾಯಾಗಿ, ರುಚಿಕರವಾದ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಕೊಡಬೇಕಾದರೆ ಕವಿಯ ಮನೋಭೂಮಿಯು ಶಿಕ್ಷಣದಿಂದ, ಸೃಷ್ಟಿಸೌಂದರ್ಯಾನುಭವದಿಂದ, ಪ್ರಪಂಚಾನುಭವದಿಂದ ಹೆದವಾಗಬೇಕು, ಸಂಸ್ಕಾರದಿಂದ ಆತನು ರಸಿಕನಾಗಬೇಕು. ಪಂಪನಿಗೆ ದಕ್ಷಿಣದಲ್ಲಿ ದೇವೇಂದ್ರಮುನಿಗಳ ಪಾದದಡೆಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ದೊರೆತಿದೆ, ಬಳವಾಸಿದೇಶದ ಸೌಂದರ್ಯವು ಆತನನ್ನು ಮೋಹಗೊಳಿಸಿ ರಸಿಕತೆ ಸಂಸ್ಕಾರಗಳನ್ನು ನೀಡಿದೆ. ಆ ಸಂಸ್ಕಾರವನ್ನು ಆತನು ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದ್ದಾನೆ:

ಕವಿತೆ ನೆಗಟ್ಟಿಯಂ ನಿಜಾಸೆ ಜೋಳದ ಪಾಟಾ ನಿಜಾಧಿನಾಥನಾ
 ಹವದೊಳರಾಕಿನಾಯಕರೆ ಪಟ್ಟನೆ ಪಾಟಾಸೆ ಸಂದ ಪೆಂಪು ಭೂ |
 ಭುವನದೊಳಾಗಳುಂ ಬೆಳಗೆ ಮಿಕ್ಕುಭಿಮಾನದ ಮಾತು ಕೀರ್ತಿಯಂ |
 ಎವರಿಸೆ ಸಂದನೇಂ ಕಲಿಯೊ ಸತ್ಯವಿಯೊ ಗುಣಾರ್ಣವಂ || ಪಂಪ
 ಭಾರತ ೧೪-೫೦ ||

ಎಂದಿರುವುದರಿಂದ ತನ್ನ ಅರಸು ಅರಿಕೇಸರಿಗಾಗಿ ವೈರಿಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸಿ ಅವರನ್ನು
 ಸೋಲಿಸಿ ವಿಜಯವನ್ನು ದಿಗಂತ ಕೀರ್ತಿಯನ್ನೂ ಸಂಪಾದಿಸಿದ ಕಲಿಯಾಗಿದ್ದನು.
 ಆದುದರಿಂದ ಕಲಿ ಮತ್ತು ಕವಿ ಎಂಬ ಎರಡೂ ಶಬ್ದಗಳು ಪಂಪನಿಂದ ಕೃತಾರ್ಥ
 ವಾಗಿವೆ. ಪಂಪನ ಕಾಲವು ಕ್ಷಾತ್ರಯುಗವು. ತಾನೇ ಚಾವುಂಡರಾಯನನ್ನು
 ನೋಡಿ, ಅವನೂ ಕಲಿಯಾಗಿದ್ದನು, ಕವಿಯಾಗಿದ್ದನು. ಪಂಪನಿಗೆ ಅಶ್ವಯು
 ಯಾವಾಗ ದೊರಕಿತೆಂಬುದು ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ತಿಳಿದು ಬಂದಿಲ್ಲ. ಬಹುಶಃವಾಗಿ
 ಅದಿಪುರಾಣವನ್ನು ಬರೆದ ಮೇಲೆ ಪಂಪನ ಕೀರ್ತಿ ಹೆಚ್ಚು ಅರಿಕೇಸರಿಯ ವರಿಗೆ
 ಹೋಗಿರಬೇಕು. ಆತನು ಪಂಪನನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿಕೊಂಡು ಆತನಿಗೆ ಅಶ್ವಯವ
 ನಿಷ್ಠಿರಬೇಕು. ಅರಿಕೇಸರಿಯು ತನ್ನ ದೊಡ್ಡಗಳಲ್ಲಿ ಪಂಪನನ್ನು ಸಂಗಡ ಕರೆದು
 ಕೊಂಡು ಹೋಗಿರಬೇಕು. ಆತನು ಕೂರನಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ತನ್ನ ಶೌರ್ಯ
 ವನ್ನು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸಿ ತೋರಿಸಲು ಸುಲಭವಾಗಿ ಅವಕಾಶ ದೊರಕಿರಬೇಕು. ಇದು
 ಊಹೆ ಮಾತ್ರ. ನಿಜ ಸಂಗತಿ ಸಂಶೋಧಿತವಾಗಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಅದಿಪುರಾಣದ ಪ್ರಕರಣವನ್ನು ಕೇಳಿ ಅರಿಕೇಸರಿಯು ಪಂಪನಿಂದ
 ವಿಕ್ರಮಾರ್ಜುನವಿಜಯವನ್ನು ಬರೆಯಿಸಿದನು. ಕವಿ ಅದನ್ನು ಅರು ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ
 ಬರೆದು ಮುಗಿಸಿದನು. ಭಾರತವನ್ನು ಕೇಳಿ ದೊರೆಯು ಸಂತುಷ್ಟನಾಗಿ, ಕವಿಗೆ
 ಪಂಚರತ್ನಗಳನ್ನೂ ಉಡುಗೋರೆಗಳನ್ನೂ ಗ್ರಾಮಗಳನ್ನೂ ವೆಗಳ್ಳವಾಗಿ ದಯೆ
 ಪಾಲಿಸಿ, 'ನಿರಿದಪ್ಪ ಗೌರವದ ಮೈಮೆಯ ಮನ್ನಣೆಯೊಳ್ಳಿನಟ್ಟು'ದ
 ಕವಿಯನ್ನು ಗೌರವಿಸಿ, ಬಚ್ಚಿಸಾಸಿರದ ಧರ್ಮಪುರಕ್ಕೆ ಸಾರವೆಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟು
 ಶಾಸನಾಗ್ರಹಾರವಾಗಿ ಕೊಟ್ಟನು. ಈ ಧರ್ಮಪುರವು ಪುಲಿಗೆರೆಯ ಹತ್ತರವಿ
 ರುವ ಡಂಬಳವೆಂದು ಕೆಲವರು ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಪಡುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತೆ ಕೆಲವರು
 ಅದು ಹೈದರಾಬಾದ (ದಕ್ಷಿಣ) ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿ ಗೋದಾವರಿ ತೀರದಲ್ಲಿರುವ
 ಧರ್ಮಪುರವೆಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಪಡುತ್ತಾರೆ. ಸಂಶೋಧನದಲ್ಲಿ ಸತ್ಯಾಂಶವನ್ನು
 ಕಂಡು ಹಿಡಿಯುವುದು ಸರಿಯಾದುದು. ಪ್ರಾಂತಾಧಿಮಾನ್ಯದಿಂದ ಸತ್ಯವನ್ನು
 ಮರೆಯಬಾರದು. ಇದೇ ಮೇರೆಗೆ ಪಂಪನು ಹೇಳುವ ವಸಂತ, ಕೊಟ್ಟಿರು,
 ವಿಕ್ರಮಪುರ ಮುಂತಾದ ಊರುಗಳು ವಿಜಯಪುರ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿರುವುದರಿಂದ
 ಪಂಪನು ಆ ಪ್ರಾಂತದವನು ಎಂದು ಕೆಲವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ವಿಜಯಪುರದ
 ಈ ಭಾಗಕ್ಕೆ ತರ್ಜಿವಾತಿ ಎಂಬ ಹೆಸರಿತ್ತೀ ಹೊರ್ತು ವೆಂಗಿಮಂಡಲವೆಂದಲ್ಲ
 ಎಂಬುದನ್ನು ಅವರು ಗಮನಿಸಬೇಕು.

ಆ. ಪು.

೭ ಮಕುಟಂ ಕೇಯೂರಂ ಕ | ಣ
ಕುಂಡಲಂ.....ಭೂಷಣಾಂಗತರು
ಕುಡುಕಿಕ್ಕುಂ || ೫-೩೩ ||

೮ ಆವೋತ್ತಮದೀಪಕ | ಆವೋ
ದ್ಯುಜ್ಯೋತಿಗರ್ಘ.....ದೀಪಾಂಗ
ಜ್ಯೋತಿರಂಗಕಲ್ಪಕುಜಂಗರ್ಘ ||

೫-೪೦

೯ ಅತಿವ್ಯದುರವದಾಯಿಗಳಂ ತತ
ಘನಸುಷಿರಾವನದ್ಧ.....ವೀರ್ಯ
ತೂರ್ಯಕ್ಷ್ಮಜಂ || ೫-೩೫ ||

ಶಾ. ಸಾ. ಸ.

ಮಕುಟಂ ಕೇಯೂರಂ ಕ | ಣ
ಕುಂಡಲಂ ..... ಭೂಷಣಾಂಗತರು
ಕುಡುಕಿಕ್ಕುಂ || ಪು. ೭; ಪ. ೮ ||

ಆವೋತ್ತಮದೀಪಕ | ಆವೋದ್ಯ
ಜ್ಯೋತಿಗಳು.....ದೀಪಾಂಗಜ್ಯೋತಿ
ರಂಗಕಲ್ಪಕುಜಂಗರ್ಘ

ಪು. ೭;

ಅತಿವ್ಯದುರವದಾಯಿಗಳಂ | ತತಘನ
ಸುಷಿರಾವನದ್ಧ.....ವೀರ್ಯತೂರ್ಯ
ಕ್ಷ್ಮಜಂ ಪು. ೭; ಪ. ೧೦

ಇವು ಶಾ. ಸಾ. ಸ. ದಲ್ಲಿ 'ದಶವಿಧಕಲ್ಪಮೃದಾಃ || ೪ ||' ಎಂಬ
ಸೂತ್ರದ ಕೆಳಗೆ ಉದಾಹರಿಸಲಾಗಿವೆ.

ಮತ್ತೆ—

೧೦ ಗಜವೃಷಭಾಂಕುಶಕ್ರಾಂ ಬುಜ
ಹಂಸ.....ಧ್ವಜಂಗಲಂ ಧ್ವಜ
ಮಹೀತಳಂ ಸೋಗಯಿಸುಗುಂ

೧೦-೩೩

ಗಜಸಿಂಹವೃಷಭಗರುಡಾಂ | ಬುಜ
ಮಾಲಾಹಂಸ.....ಧ್ವಜವುಂ ಧ್ವಜ
ಭೂಮಿಯೋಳ್ ವಿರಾಜಿಸುತ್ತಿಕ್ಕುಂ

ಪು. ೪೪; ಪ. ೧೪ ||

೧೧ ದೇವೋತ್ತರಕುರುಗಳೆ.....ಕಲ್ಪಾ
ವನಿರುಹಭೂಮಿಭಾಗಮತಿರಮ
ಣೀಯಂ || ೧೦-೩೪ ||

ದೇವೋತ್ತರಕುರುಗಳ್.....ಕಲ್ಪಾವ
ನೀತಲಂ ಸೋಗಯಿಸುಗುಂ

ಪು. ೪೪; ಪ. ೧೫ ||

ಈ ಪದ್ಯಗಳು 'ಸಮವಸರಣೈಕಾದಶಭೂಮಯಃ' ಎಂಬ ಸೂತ್ರದ
ಕೆಳಗೆ ಉದಾಹರಿಸಲಾಗಿವೆ.

ಮತ್ತೆ—

೧೨ ತಿಪ್ಪಿಯದೆ ಮುನ್ನೆತ್ತ ಪಡಿಗಳ್
.....ಭೋಂಕನಾತನ ಪುರಾತನ
ಪುಣ್ಯಫಲಪ್ರಭಾವವದಿಂ || ೨-೬೩ ||

೧೩ ಪೂತಜಂಗಮಲತೆಗಳಂತಿಪ್ಪಿ ತನ್ನ
ಮುಂದೆ ಬಂದಾಡುವಚ್ಚರಸಿಯರು

ನೆರೆಯದೆ ಮುನ್ನೆತ್ತ ಪಡಿಗಳು....
ಭೋಂಕನಾತನ ಪುರಾತನ ಪುಣ್ಯಫಲ
ಪ್ರಭಾವದಿಂದ || ಪು. ೧೧೪; ಪ. ೫೩ ||

ಪೂತಜಂಗಮಲತೆಗಳನೆರಗೆ ತಂದು
ಮುಂದೆ ಬಂದಾಡುವಚ್ಚರಸಿಯರು

ಶಂಪನ ಜೀವನ-ಚರಿತ್ರೆ

ಪುರಾತನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ವೆಂಗಿಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ' ವಸಂತ, ಕೊಟ್ಟಿರು, ನಿಡಗುಂದಿ, ವಿಕ್ರಮಪುರ ' ಎಂಬ ಆಗ್ರಹಾರಗಳಿದ್ದವು. ಈ ಆಗ್ರಹಾರಗಳಿಗೆ ಆಗ್ರಗಣ್ಯನಾದ, ಉರ್ಜಿತಪುಣ್ಯನಾದ (ಪಂ. ಭಾ. ೧೪-೪೧), ನಯಕಾಲಿಯಾದ ಸಕಲ-ಶಾಸ್ತ್ರಾರ್ಥವಿನಿಶ್ಚಯಮತಿಯಾದ ಮಾಧವಸೋಮಯಾಜಿ ಎಂಬ ಅಗ್ರಹೋತ್ತಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು (ಪಂ. ಭಾ. ೧೪-೪೨) ಒಂಬತ್ತನೆಯ ಶತಮಾನದ ಆರಂಭದಲ್ಲಿ ಹೆಸರುವಾಸಿಯಾಗಿದ್ದನು. ಆತನು ವತ್ಸಗೋತ್ರದವನು. ಆತನ ಹೋಮಮಂತ್ರ ಕ್ರಮವು ನಡೆದಾಗ ತುಸು ಮಿಡುಕಿದರೆ ಎಲ್ಲಿ ಶಾಪಕೊಡುವನೋ ಎಂದು ಅಂಜಿ ಇಂದ್ರ-ಚಂದ್ರ-ಸೂರ್ಯ-ವಾಯುದೇವರು ಯಾವಾಗಲೂ ಆತನ ಅಪ್ಪಣೆ ಪಾಲಿಸುವಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೀಗೆ ಒಂದೇ ಸವನೆ ಯಜ್ಞಮಾಡಿ ಸಂಪತ್ಕದವಿಗೇರಿದ ಕಾರಣ ಆತನು ಸರ್ವಕ್ರತುಯಾಜಿಯಾದನು (ಪಂ. ಭಾ. ೧೪-೪೩). ಆತನ ಯಜ್ಞಕುಂಡಗಳಿಂದ ಹೊರಹೊರಟ ಹೋಮಧೂಮವು ದಿಗ್ವಿಪತಿಯರಿಗೆ ಕೃತಕ ಕುರುಳಿನಂತೆ, ತ್ರಿಭುವನ ಕಾಂತಿಗೆ ಕಂಕಾಭರಣದಂತೆ ಶೋಭಿಸುವುದಾಗಿದ್ದರೂ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಅಹುತಿಮಾಡಿದ ಪಶುಹತ್ಯಾದೋಷದಿಂದ ಆತನ ಧನಲಕ್ಷೀತಿಯನ್ನು ಕರಿದು ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟಿತು (ಪಂ. ಭಾ. ೧೪-೪೪).^೧

ಮಾಧವಸೋಮಯಾಜಿಯ ಮಗನು ಅಭಿಮಾನಚಂದ್ರನು. ಈತನು ಬೇಡಿದವರಿಗೆ ಅನೆ, ಕುದುರೆ, ರತ್ನ, ಹೊನ್ನ ಮುಂತಾದ ಸಾರ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಹೆಸರು ವಾಸಿಯಾದನು (ಪಂ. ಭಾ. ೧೪-೪೫). ಅಮದರಿಂದ ಆತನು ಪುರುಷೋತ್ತಮನನ್ನು ಮಿಕ್ಕಿದವನಾದನು.

ಭುವನಭವನಖ್ಯಾತನಾದ ಅಭಿಮಾನಚಂದ್ರನಿಗೆ ಕೊಮರಯ್ಯನೆಂಬ ಮಗನಾದನು. ಆತನು ಸಮಸ್ತ ವೇದವೇದಾಂಗಗಳನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಯೋಗ್ಯವಾದ ಪುರಾತನಾಚಾರಗಳನ್ನು ಪಾಲಿಸುತ್ತಿದ್ದನು (ಪಂ. ಭಾ. ೧೪-೪೬). ಆ ಕೊಮರಯ್ಯನ ಮಗನು ಅಭಿರಾಮದೇವರಾಯ. ಆತನ ಕೀರ್ತಿ ಭೂಮ್ಯಾಕಾಶಗಳನ್ನು ವ್ಯಾಪಿಸಿದ್ದಿತು. ಆತನು ಗುಣಮಂಡರಶ್ವಾಕರನಾಗಿದ್ದನು (ಪಂ. ಭಾ. ೧೪-೪೭). ' ಜಾತಿಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಜಾತಿ ಉತ್ತಮವಾದುದು. ಮತ್ತು ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಜಾತಿಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದವನು ಧರ್ಮವನ್ನು ನಂಬಬೇಕಾದರೆ

೧. ಈ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳುವಾಗ ಶಂಪನು ಬಹು ಮಟ್ಟಿಗೆ ನೊಂದುಕೊಂಡಿರಬೇಕು.

ಉಪೋದ್ಘಾತ

ಈ ಗ್ರಂಥದ ಆಚ್ಛಿನ್ನ ಪ್ರತಿಯನ್ನು ಮೂರು ಪ್ರತಿಗಳ ಸಹಾಯದಿಂದ ಸಿದ್ಧಗೊಳಿಸಲಾಯಿತು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯದು ಮೈಸೂರು ಓರಿಯಂಟಲ್ ಲಾಯಬ್ರರಿ ಸಿರೀಜಿನಲ್ಲಿ ದಿವಂಗತ ಪಂಚಿತ ಎಸ್. ಜಿ. ನರಸಿಂಹಾಚಾರ್ಯ ರವರಿಂದ ಕ್ರಿ. ಶ. ೧೯೦೦ ರಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾದುದು. ಇದನ್ನು (ಅ) ಎಂದು ಹೆಸರಿಸಲಾಗಿದೆ. ಎರಡನೆಯದು ಮೂಡಬಿದರಿಯ ಜೈನಮಠದ ಶ್ರುತ ಛಾಂಡಾರದಿಂದ ಬಂದುದು. ಇದಕ್ಕೆ ಆ ಛಾಂಡಾರದಲ್ಲಿ ೪೧೦ ಸಂಬರು ಕೊಡಲಾಗಿದೆ. ಇದು ಓಲೆಗರಿಯ ಪ್ರತಿ. ಇದು ತಕ್ಕಮಟ್ಟಿಗೆ ಶುದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಇದನ್ನು (ಆ) ಎಂದು ಹೆಸರಿಸಲಾಗಿದೆ. ಮೂರನೆಯ ಪ್ರತಿಯಾದರೂ ಅದೇ ಮಠದಿಂದ ಬಂದುದು. ಅದರ ಸಂಬರು ೧೧೮. ಇದರಲ್ಲಿ ದೋಷಗಳಿವೆ. ಇದನ್ನು (ಬ) ಎಂದು ಹೆಸರಿಸಿದ್ದೇವೆ.

(ಅ) ಪ್ರತಿಯಲ್ಲಿ ೧೦೯ ಓಲೆಗಳಿವೆ. ಗ್ರಂಥಾಂತ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಮಾಡಿದವರ ಹೆಸರೂ ಕಾಲವೂ ಹೇಳಲಾಗಿಲ್ಲ. 'ಮಂಗಲಮಹಾಶ್ರೀಶ್ರೀಶ್ರೀ' ಎಂದು ಮುಗಿದಿದೆ. ಪ್ರತಿ ಓಲೆಯ ಮಾರ್ಜಿನಿನಲ್ಲಿ ಪಾಠಾಂತರಗಳೂ ಶಬ್ದಾರ್ಥಗಳೂ ಕೊಡಲಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಗ್ರಂಥಪಾಠಗಳನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸಲು ಮತ್ತು ಶಬ್ದಕೋಶವನ್ನು ತಯಾರಿಸಲು ಇವರಿಂದ ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಯಿತು. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಗರಿಯಲ್ಲಿ ಒಂಬತ್ತು ಸಾಲುಗಳಿವೆ. ಪ್ರತಿ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ೯೦ ರಿಂದ ೧೧೭ ರ ವರೆಗೆ ಅಕ್ಷರಗಳಿವೆ. ಹೊದಿಕೆಯ ಕಟ್ಟಿಗೆಗಳ ಒಳಭಾಗದಲ್ಲಿ ೨೪ ನಿರ್ಧಾರಕರರ ಮತ್ತು ಶಾಸನದೇವತೆಗಳ ವರ್ಣಚಿತ್ರಗಳಿವೆ. (ಬ) ಪ್ರತಿಯಲ್ಲಿ ೧೨೨ ಓಲೆಗಳಿವೆ. ಗ್ರಂಥಾಂತ್ಯದಲ್ಲಿ 'ಶ್ರೀಮದಾದಿ ಪರಬ್ರಹ್ಮಣೇ ನಮೋ ನಮಃ || ಶ್ರೀಮದನಂತ ಯತಿಪುಂಗವಾಯ ನಮಃ || ' ಶ್ರೀಶ್ರೀಶ್ರೀಶ್ರೀಶ್ರೀ' ಎಂಬ ಪಾಠವಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿ ಮಾಡಿದವರ ಹೆಸರೂ ಕಾಲಗಳೂ ಹೇಳಲಾಗಿಲ್ಲ. ಇದರಲ್ಲಿಯೂ ಕೆಲವೆಡೆ ಶಬ್ದಾರ್ಥಗಳು ಕೊಡಲಾಗಿವೆ. ಇದರ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಗರಿಯಲ್ಲಿ ಎಂಟು ಸಾಲುಗಳಿವೆ. ಪ್ರತಿ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ೯೫ ರಿಂದ ೧೦೪ ರ ವರೆಗೆ ಅಕ್ಷರಗಳಿವೆ. ಕಟ್ಟಿಗೆಯ ಹೊದಿಕೆಯ ಒಳಭಾಗದಲ್ಲಿ ಚಿತ್ರಗಳಿಲ್ಲ. ಅಥವಾ ರೇಖಾಚಿತ್ರಗಳಿಲ್ಲ. (ಆ) ಪ್ರತಿಯು ೧೯೩ ಅಂಗುಲ ಉದ್ದ, ೩ ಅಂಗುಲ ಅಗಲವಿದೆ. (ಬ) ಪ್ರತಿಯು ೧೮೩ ಅಂಗುಲ ಉದ್ದ ೨೩ ಅಂಗುಲ ಅಗಲವಿದೆ. ಇವೆರಡೂ ಪ್ರತಿಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚೇ ಜನ್ಮಕ್ಕಾಗಿ ಸಂರಕ್ಷಿಸಿದಲಾಗಿದೆ. (ಆ) ಪ್ರತಿಯ ಕಟ್ಟಿಗೆಯ ಹೊದಿಕೆಗಳ ಮೇಲೆ ಬಟ್ಟೆಯ ಆವರಣವಿದ್ದು ಅದು ಜೀರ್ಣವಾಗಿದೆ.